

ဆုမြတ်မွန်မွန်

လျှော်ပစ်လိုက်သော အချစ်များ

Design L၀၀

တစ်ခါဆုံးရှုံးမှုဟာ နောက်တစ်ခါ အောင်မြင်ဖို့ အကြောင်းဖြစ်ရမယ်

မကျေနပ်မှုဆိုတာ ဖြစ်ချင်နေတာနဲ့ ဖြစ်နေတာတို့ ရဲ့ ပဋိပက္ခပဲ။

မကောင်းတဲ့ အကျင့်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်ထုတ်လို့ တော့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လျှောက်ကနေ တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းခိုင်းလို့ တော့ ရပါတယ်။

အရုဏ်တက်ချိန်ဆိုတာ စောစောနီးတဲ့ သူအတွက်ပဲ။ နီးနေတဲ့ အတွက်ပဲ အရုဏ်တက်တယ်။ အိပ်ပျော်နေသူအတွက် မဟုတ်ဘူး ။ အိပ်ပျော်နေလား၊ နီးနေလား၊ နီးကြားနေတဲ့ သူအတွက်ပဲ အခွင့်ကောင်းဆိုတာ ရောက်လာတယ် အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူအတွက် မဟုတ်ဘူး ။ ကံကောင်းတယ် ဆိုတာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကိုခေါ်တာ။

သူရီသည် မှန်ချပ်များ ဖြင့် ကာရံထားသော စတိုးဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်အလျှောက်တွင် ဆိုင်ထဲမှ အရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ဆင်တူ ဝတ်ပေးထားသော တီရှပ်အင်္ကျီများကို မြင်လျှင် သဘောကျစိတ်ဖြင့် ခဏ ရပ်ငေးမိသည်။ ။ ပြီးတော့ ထွေထွေထူးထူး သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ ။ တီရှပ်က အစိမ်းနှင့်အပြာ နှစ်ရောင်စပ် ဒီဇိုင်းဆန်းဖြစ်တာ တွေ့ရခဲ့သည်။ ။ လက်စက ဖြစ်လျက် ယောက်ျားလေးဝတ်နှင့် မိန်းကလေးဝတ်ဖြစ်ကာ ဆင်တူဒီဇိုင်းမှာ အတော်ပဲ လှပပါသည်။ ။ သူရီက အရုပ်နားသို့သွားကာ အင်္ကျီအသားကို အသာကိုင်ကြည့်မိသည်။ ။ အသားကလည်း မဆိုးပါ။ အကောင်းစားပီသစွာ ပျော့အိနူးညံ့နေသည်။ ။

သူရီက တံဆိပ်မှာ ကပ်ထားသော ဈေးနှုန်းကို တစ်ချက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ။ ယောက်ျားလေးဝတ် သောင်းရှစ်ထောင်။ အင်း.. ဈေးနှုန်းကတော့ မဆိုးပါ။ ဟိုဘက်က မိန်းကလေးဝတ်လည်း ဒီလောက်ပဲ ရှိမှာပဲပေါ့။ သူရီက ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို တရွတ်ရွတ်နှင့် လှမ်းခေါ်မိသည်။ ။ ဝန်ထမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

"ဒီမှာ ... ဒါလေး"

"ဟိတ် ... ဒီမှာ ... ဒါလေး"

သူရီရဲ့ အသံနဲ့ ထပ်တူ တစ်ဖက်ကပါ အသံတစ်ခုက ပြိုင်တူလိုလို ထွက်လို့ လာလျှင် သူရီက အသံလာရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ ။

သူရီလိုပင် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးဝတ်အင်္ကျီကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မေးနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူကလည်း သူရီကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။ နှစ်ယောက်သားသည် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကွန့်ပိုင်းမျှကြည့်ပြီးသွားသောအခါ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သွားကြသည် ။ လှမ်းလာသော ဆိုင်ရဲ့ အရောင်းစာရေး အမျိုးသမီးကို...

"ဒီမှာ ... ဒီဆင်တူနှစ်ထည်ကို ကျွန်မ ယူမှာ "

"ဒီမှာ ... ဒီဆင်တူနှစ်ထည်လုံး ကျွန်တော် ယူမှာ နော်"

အသံနှစ်သံလုံးက ပြိုင်တူပင်ထွက်လာသည် ။ သူရီက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်ဖြင့် ကောင်လေးကို လှည့်ကြည့်လျှင် သူကလည်း သူရီကို ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောဖြင့် ကြည့်သည် ။ ပုံစံကတော့ သူရီက မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ အလျော့ပေးမည့်ပုံစံတော့ မရှိ။ သူကလည်း ခပ်တည်တည် ပုံစံပဲ ဖြစ်သည် ။ သူရီသည် အဲဒီပုံစံကို အမြင်နည်းနည်း ကတ်သွားကာ အနားရောက်လာသော အရောင်းဝန်ထမ်းကို သူ့ထက်အရင် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောလိုက်သည် ။

"ဒီဆင်တူနှစ်ထည်လုံး ယူမှာ နော် အစ်မ"

ထိုဝန်ထမ်းက ဘာမှ မပြောရသေးခင် ဟိုတစ်ယောက်က အသံထပ်ထွက်လာသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းကို ပြောတာတော့မဟုတ်။ သူရီကို လှမ်းပြောတာ ဖြစ်သည် ။

"ဟိတ် ... ဒါတွေက ကိုယ်ယူမှာ "

"အို ... ဘာဆိုလဲ၊ ကျွန်မ ယူမယ်လို့ ပြောထားတာ၊ ကျွန်မ အရင်စတွေ့တာလေ"

" မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ် အရင်စတွေ့တာပါ။ ဒီမှာ ကိုင်ထားတာ ကြည့်

ပါလား၊ ကိုယ် ယူမယ်လို့ လှမ်းပြောလိုက်တာ"

"အာ ... ဘာမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ။ ကျွန်မ ယူမယ်လို့ ပြောပြီးမှ ရှင့်အသံက ထွက်လာတာ။ ရှင့်ဟာရှင် ယူရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး ဖြစ်နေရာကနေ သူများ ယူတော့မယ်ဆိုမှ နောက်က လိုက်ပြောတာ ...

အစ်မ အဲဒီနှစ်ထည်စလုံး ထည့်လိုက်ပါ၊ ကျသင့်ငွေ ရှင်းမယ်"

"ဟာ ... ဘာလဲ၊ အဲလို မရဘူးလေ။ မင်း အရင်ပြောတယ်တော့ မပြောနဲ့ ။ ဒါယူမယ်ဆိုတဲ့ အသံက အတူတူထွက်လာတာပဲ၊ အတူတူဆိုင်တယ်"

"ဟင် ... အတူတူဆိုင်တော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ တစ်ယောက် တစ်ထည်စီ ခွဲယူရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဘာဆိုင်လဲ၊ ကျွန်မ နှစ်ထည်လုံး ယူမှာ "

"ငါလည်း နှစ်ထည်လုံး ယူမှာ ပဲလေ။ မင်းပဲ နှစ်ထည်လုံး ဝယ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ"

သူရီသည် ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲ လိုက်ပြောနေသော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ပဲလင်းမြွေကို စိတ်ကုန်စွာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ အရောင်းစာရေးကိုပဲ တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... အစ်မ။ ထည့်ပေးပါလား။ ကျသင့်ငွေ တွက်ပေးပါတော့။ ကျွန်မ အစ်မကို အရင်ပြောတာ အစ်မလည်း ကြားတယ် မဟုတ်လား ... တွက်လိုက်တော့၊ ကျွန်မ အချိန်သိပ် မရလို့ ပါ"

သူရီက အရောင်းဝန်ထမ်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်လျှင် အမျိုးသမီးက အရပ်မှ အင်္ကျီကို ဖြုတ်ဖို့ ပြင်သည် ။ အဲဒီမှာ ပဲ ဟိုတစ်ယောက်က ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့်...

"ဟာ ... သူ့ကို မရောင်းနဲ့ လေ။ ကျွန်တော်လည်း ယူမယ် ပြောထားတာပဲ။ ဘာလဲ ... ဒီအင်္ကျီမျိုးက ထပ်မရှိတော့ဘူးလား။"

"ဟုတ်ကဲ့။ ဒီအရောင်က ဒါပဲလာတာပါ။ တခြားဒီဇိုင်းနဲ့ တခြားအရောင်တွေ ရှိပါတယ်။ ကြည့် ... ကြည့်ပါဦး မောင်လေး။"

"အာ ... မကြည့်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒါပဲ မျက်လုံးထဲတန်းဝင်ရင် ဒါပဲကြိုက်တာ၊ ဒါပဲယူတာ။ ဒါဆို ဒါပဲ ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ "

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက စိတ်ရှုပ်လာဟန်ဖြင့် မျက်နှာတွေ ရှုံ့တွကာ ...

"ဒီပုံစံ ဒီအရောင်ကတော့ ဒါပဲရှိတယ် မောင်လေးရယ်။ အစ်မတို့ ဆိုင်က ဆန်းတာလေးတွေကို နည်းနည်းပဲ တင်တာဆိုတော့ အများကြီးလည်း တင်မထားလို့ ပါ... တခြားလှတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အသစ်တွေ ထပ်ရောက်တာ ရှိပါတယ်။ ဒါကတောင် အရင်တစ်ပတ်က ဒီဇိုင်းပါ။ မော်မော်ရေ ... ဒီက မောင်လေးကို ဒီဇိုင်းသစ်လေး ပြလိုက်ပါဦး။"

"ဟာ ... မကြည့်ချင်ပါဘူး ဆိုမှ ကွာ။ ဒါပဲ ကြိုက်တာပါဆို။ ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်က ဘာလဲ ။ customer ကို ခွဲခြားပြီး ဆက်ဆံတာလား။"

"မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့ ဘက်ကလည်း ဒီလို တစ်ဖွတ်ထိုး customer နှစ်ယောက်မကြုံဘူးတာ အမှန်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိဖြစ်နေတာပါ ... စိတ်မရှိပါနဲ့။"

"စိတ်ရှိတယ်ဗျာ။ တော်ပြီ ... အဲဒီလောက် ခယ်ပြီး ဝယ်မနေဘူး။ နောက်လည်း မဝယ်ဘူး။"

ထို ပိန်ရှည်လမျောက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပြောကာ ချာခနဲ လှည့်

ထွက်သွားလျှင် သူရီသည် ကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိသည် ။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ခေါင်းကို ကုတ်ကာ ...

"စိတ်ညစ်ပါတယ်ကွယ်။ customer ကတော့ စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီ၊ ပြဿနာပဲ"

"အို ... ဘာဆိုလဲ အစ်မကလည်း ။ အစ်ကို ကျွန်မ အရင်လှမ်းပြောတာ။ ဒီအင်္ကျီကိုလည်း ကျွန်မ မြင်တာ ...ကဲ ... ထည့်ပေးပါ အစ်မ၊ တွက်ပေးပါ"

"ကောင်တာမှာ ရှင်းလိုက်နော် ညီမ"

"အိုကေ ... သင့်ခံယူ"

သူရီက ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းလိုက်သည် ။ ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ငန်းလုပ်ပြီး အင်္ကျီလေးနှစ်ထည်သည် ပိုတောင်လှပ စတိုင်လ် မိုက်နေသည် ဟု ခံစားရလေသည် ။ စည်သူသာ မြင်ရင်တော့ ကြိုက်မှာပဲ။ စည်သူ ဝတ်လိုက်လျှင်လည်း Body figer အချိုးအစား ကျနသောသူ မို့ အင်မတန်လိုက်ဖက်မှာ သေချာသည် ။

အတွေးနှင့်အတူ သူရီက အိတ်နှစ်လုံးဆွဲကာ လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ စည်သူထံ ဖုန်းခေါ် လိုက်သည် ။

"ဟဲ့ ... သူရီ။ နင့်ဟာက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ ကျော်တော့လှေသူကြီး၊ ညားတော့ လှေထိုးသားနဲ့ ပါလား"

"ဘာ... ဘာရယ်။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ"

"နင်အခု ဘယ်မှာ လဲ။ ကလေးမှာ လား။ ပြီးတော့ ဘယ်သူနဲ့ လဲ"

"ကျွတ်... စိတ်တိုနေရတဲ့ အထဲ အဲဒါတွေ လာမေးမနေနဲ့ ဟာ။ နင်ပြောတာ ဘာလဲ။ ဘာလေ့သူကြီးလဲ။ ဘာလေ့ထိုးသားလဲ"

"ဟဲ့ ... နင် ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ စည်သူနဲ့ မဟုတ်လား အခုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ ထားတာက မင်းဗလ ဆိုပါလား။ မင်းဗလ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ..."

သူရီသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို မိုးကြိုးပစ်ချသလို ခံစားသွားရကာ ရုတ်တရက် စကားတောင် ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်ပေ။

"ဘာ ... ဘာရယ် ... မင်းဗလ ဟုတ်လား"

သူရီပါးစပ်မှ မင်းဗလဟူသော အသံထွက်လာသောကြောင့် ဘေးနားက တစ်ယောက်ကလည်း ပြူးကြည့်သည် ။ သူရီသည် သူ ပြူးကြည့်တာကို ဂရုစိုက်မအားဘဲ ခင်ဦးကို အမော တကော ဆက်မေးရသည် ။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါအေ။

"ဗိုလ်တထောင်ဘက်ပါ။ ဖားသားကြီးခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လာလုပ်ပေးနေတာ၊ ညနေဘက်မှ တွေ့မယ်လေ။ ဒင်နာစားရင်း စကားပြောကြမယ် ... သမ္မတဟိုတယ်အောက်က 365 restaurant ကိုလာခဲ့။ ငါးနာရီခွဲလောက်"

"အိုကေ ... အိုကေ"

"Breakfast ရော စားပြီးပြီလား"

"အင်း ... ပြီးသွားပါပြီ"

"ဘာစားတာလဲ"

"ထမင်းကြော်"

"ထမင်းကြော် ။ ဘယ်ကရတာလဲ"

"ဪ ... ဒီလိုပါပဲ"

"ဘာ ဒီလိုပါပဲလဲ။ ဟိုမိန်းမကျွေးတဲ့ ထမင်းကြော်တွေ မဟုတ်လား။ ရှင်နော် ... အဲဒီလောက်ထိ ငတ်ကြီးကျရသလား ... ဟမ်"

"ဟာကွာ သူရီကလည်း ။ ကိုယ့်ဆိုရင် ပြောထွက်လိုက်တာ။ သူရီလို ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ ရွှေစွန်းကိုက် မွေးလာရတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာကွာ။ သူများ အဆောင်မှာ နေနေရတာ။ ဒီလိုပဲ အဆောင်ပိုင်ရှင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရတာပေါ့"

"အမလေး ... ထမင်းကြော်ကျွေးတာကို မစားလို့ အဆောင်ပေါ်က တော့ နှင်မချပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည်ချင်ရင် ကြည်တယ်ပြောပါ... ကျွတ် ... ရှင်ဟာလေ၊ ကျွန်မ ဒီလောက် အစားကောင်း အသောက် ကောင်းတွေ ဝယ်ကျွေးနေတာတောင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ထမင်းကြော် အစုတ်ပလုတ်ကို ငတ်ချင်သေးတယ်"

"သူရီရာ ... မင်းက ကိုယ့်ဆို သိပ်နှိမ်တာပဲ"

သူက လေသံပျော့ဖြင့်ဆိုလျှင် အဲဒီလိုကျတော့လည်း သူရီ စိတ်မကောင်းပါ။ စည်သူဟာ နယ်ကနေပြီး ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတွေလာတက်၊ ဘဝတက်လမ်းအတွက် ကြိုးစားနေရသူမို့ လှည်းတန်းက အဆောင်တစ်ဆောင်မှာ အဆောင်နေရသူဖြစ်သည် ။

ပထမပိုင်းတော့ သူဟာ စပီကင်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ ဘာတွေ တက်လျက် နောက်တော့ ရုပ်ခံလေးရှိသူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း မော်ဒယ်လ် သင်တန်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည် ။ သူရီနှင့် ရှိုးပွဲတစ်ပွဲမှာ တွေ့ဆုံပြီး

သုံးလလောက်နေတော့ ချစ်ကြိုက်သွားတာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဖုန်းစည်သူ ဆိုသော သူရီရဲ့ ချစ်သူ မော်ဒယ်လ်ကောင်လေးသည် ရုပ်ရည်ရူပကာရော Body Structure ရောဟာ ခပ်မိုက်မိုက် ရှိလွန်းလှသဖြင့် ကောင်မလေးတွေ၏ နှစ်သက်စိတ်ဝင်စားမှုကိုလည်း အမြဲခံရသောသူ ဖြစ်သည်။ ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူရီနဲ့ ဆိုလျှင် အမြဲ တကျက်ကျက်။

"ကဲပါ ... ညနေကျမှ တွေ့မယ်။ ဒါပဲ ... ဒါပဲ"

သူရီက ကိုယ်ဖောင်းလိသွားလျှင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်တတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း စကားစ ဖြတ်ကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ ။ အဲဒီနောက် ကားရပ်ထားသော နေရာသို့ ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ။ အဖေခိုင်းသော ကုမ္ပဏီသို့ လာခဲ့ရာဝယ် အဲဒီဘက်မှာ ကလမ်းပိတ်နေသောကြောင့် အခြားလမ်းမှာ ကားရပ်ထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကာ ကားရှိရာသို့ လမ်းပြန်လျှောက်ရပေလိမ့်ဦးမည်။ နေမွန်းတည့် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အပူရှိန်သည် သူရီ၏ ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်သို့ ကျရောက် နေသည်။ ။

ထီးယူရမှာ ပျင်းသောကြောင့် နေပူဒဏ်ကို ခံနေရသည့် သူရီမှာ တိုက်ကြိုတိုက်ကြား၏ အရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူရင်း ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူရီရှေ့က ထီးဆောင်းထားသည့် လူတစ်ယောက်ဟာ ဖုန်းပြောရင်းမှ ထီးဆောင်းထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စကားပြောရင်း သူထီးက နောက်သို့လန်ကျကာ ထီးရိုးတံက သူရီ၏ နဖူးကို ဖောက်ခနဲစိုက်၏။ သူရီသည် နဂိုကမှ မကျေနပ်သော စိတ်အခံကြောင့် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားကာ ထီးကို စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ။ အဲဒီတော့ ထီးက ဘေးဘက်သို့ လန်

ကျသွားလျှင် ထီးပိုင်ရှင်က သူရီးကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်ကာ...

"ဘာလုပ်တာလဲ ... ဟင် ... မင်း ..."

ဖုန်းလည်း ပြော၊ ထီးတစ်ဖက်ကိုလည်း ကိုင်ထားလျက် သူရီးကို မြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးနှင့် အံ့ဩသွားသူမှာ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်လောက်က ဖက်ရှင်ဆိုင်ထဲမှာ သူရီးနှင့် အင်္ကျီလုပ်ငန်းခွင်သို့ ငနဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူရီးက သူ့ကို ရှုတင်းတင်း ပြန်ကြည့်ကာ ဆက်လျှောက်သွားမည်အလုပ် သူက ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့်...

"ဟိတ် ... နေဦး၊ မင်းက ဘာအထာလဲ။ ဟာ ... သဲကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆောရီး ... လိုင်းတွေပူးကုန်ပြီ။ ဒီမှာ အရှုပ်ထုပ်တွေနေလို့ ၊ နောက်မှ ပြန်ခေါ်မယ် ... ဆီးယူ"

သူရီးကဖြင့် သူ့ကို ဂရုကိုမစိုက်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ခပ်မတ်မတ်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည် ။ အဲဒီတစ်ယောက်က သူရီးနောက်မှ အူယားဖားယား ပြေးလိုက်လာကာ ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

"ဟေ့ ... နေစမ်းပါဦး။ မင်းက အခုနက ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ်လား။ ဟား ... မင်းက ဘာအထာလဲကွာ၊ ရင့်လှချည်လား"

သူရီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ခါးတွေဘာတွေထောက်၊ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ နောက်သို့လှန်ချ၊ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေပါပါလျက် ကိုးရီးယားမင်းသားတွေ ဒေါသထွက်နေသလိုမျိုး အိုက်တင်တွေပါ ထည့်နေသည့် အိုဗာတင်းသမားကို စိတ်ကုန်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်မိကာ ...

"ဘာရင့်တာလဲ။ ဒီလမ်းကို နင် တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တဲ့ လမ်းမျိုးများ ထင်နေလား။ နင့်ထီးက အစွန်းက ငါနဖူးကို လာစိုက်တာ သိလား

... ခိုက်မိတာ နာတယ်။ ငါ ပြန်တွန်းတာ နင့်ကိုဘာမှ ထိခိုက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ပါးစပ်က ပြောပါလား။ ဒီမှာ ဖုန်းပြောနေတဲ့ ဟာ"

"မသိဘူး။ နင့်ဟာနင် ဖုန်းပြောပြော မပြောပြော ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ငါ့ကို လာထိရင်တော့ လုပ်လွှတ်မှာပဲ"

"ဟာ ... မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ ဒီလောက် ရင့်ရသလား"

"ရင့်တယ်ဟေ့ ... ရင့်တယ်၊ နင်သာ ဖုန်းပြောပြီး တစ်လောကလုံးကို မေ့နေတဲ့ ဒီဇိုင်း လုပ်မနေနဲ့ ။ ဟင်း... ယောက်ျားတန်မဲ့ ထီးကြီး ဆောင်းပြီးတော့ ..."

"ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ...။ မင်းတော့ တော်တော်လွန်နေပြီနော်။ ငါ ထီးဆောင်းတာကအစ ဘာမှ လာပြီး ထိခိုက်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ... တောက် ... မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ ပေါ့ကွာ"

သူက မကျေမချမ်းဆိုလျှင် သူရီသည် စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်လျှင် လုပ်နေကြပုံစံအတိုင်း ခါးထောက်လျက် နှာခေါင်းမှ လေထွက်ရုံ ဟက်ခနဲ လှောင်ပြောင်သရော်မိသည် ။

"အေး ... ငါ့နေရာမှာ မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ ၊ နင်လည်း သက်သာသွားတယ်မှတ်၊ ယောက်ျားလေးချင်းသာဆို နင့်ကို ဖဲ့ပစ်ပြီ ...

တောက် ... ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိဘူး။ ဘောင်မဝင်ပါဘူး"

သူရီက အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့လျှင် ထိုတစ်ယောက်က ကျွတ် ကျက် တောက်တွေဖြင့် ကျန်ခဲ့သည် ။ အဲဒီနောက် ကားအနားသို့ ရောက်လာလျှင် အဝေးကနေ၍ ကားကို ရီမုတ်ဖြင့် လှမ်းဖွင့်ကာ

တံခါးဖွင့်ဝင်၍ ကားကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ ကားကို မောင်းထွက်စဉ်မှာ
ပဲ နှစ်စီးကျော်လောက်က ကားတစ်စင်းက ရုတ်တရက် ဆောင့်ထွက်
ကာ လမ်းမပေါ်ကို တက်လာသောကြောင့် အရှိန်နဲ့ မောင်းထွက်လာ
သော သူရီသည် ဘရိတ်ကို ကပျာကယာ ဆောင့်အုပ်လိုက်ရသည်။ ။

ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသော ဒေါသတို့ ဖြင့် ကားထဲမှ ခေါင်းပြုကာ
တစ်ဖက်ကားသမားကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူရီကို မခိုးမခန့် ပြုံးပြ
နေသော အခုနက ပိန်ရှည်လမျောကိုပဲ တွေ့လိုက်ရ ပြန်သည်။ ။

"ရှစ်ထံ"

သူရီသည် စိတ်တိုစွာဖြင့် စင်တီရာတိုင်ကို လက်နဲ့ ထုကာ နှုတ်ခမ်း
ကို တင်းနေအောင် ကိုက်ထားမိသည်။ ။ အဲဒီတစ်ယောက်က
အဆိပ်ကျွေး သတ်ချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် လျှာထုတ် ပြောင်ပြကာ ပ
ခုံးစုံတွန့်ပြလျက် အင်ဂျင်ကြီးကြီးတပ်ထားသော ပြိုင်ကားကို ဝေါခနဲ
ဆူညံသံပေးပြီးနောက် ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ။ သူ
ကားရဲ့ နောက်မှာ ကပ်ထားသော ခြေထောက် ပုံစံ
အရပ်နှစ်ရပ်ကလည်း သူရီကို အကြီးအကျယ် လှောင်ပြောင်သွားသလိုပဲ
ဖြစ်သည်။ ။

သူရီသည် မြင်လိုက်တာနဲ့ ကို မေတ္တာတစ်စက်လေးမှ ရှိချင်စဖွယ်မ
ကောင်းသော အကောင်ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ပါးစပ်ကနေ ပျစ်ပျစ်နှစ်
နှစ်ထုတ်၍ ကျိန်ဆဲမိလေသည်။ ။

"မြေပွေးကိုက်"

သူရီသည် စားစရာတချို့ကို ဝိတ်တာအား မှာ ကြားပြီးသည့်နောက် မှာ ဒါပဲလေဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ဝိတ်တာက ရိုကျိုးစွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားသည် ။ သူရီက အေးအေးဆေးဆေးရှိသော ထောင့်စားပွဲလေးမှ စားပွဲပေါ် မေးထောက်ကာ အထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော သူရီရဲ့ ချစ်သူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည် ။ အထဲကို မျက်လုံးဝှေ့ရှာ လိုက်သော စည်သူသည် သူရီကိုလှမ်းမြင်သွားကာ လက်တစ်ချက်ပြပြီးနောက် သူရီရှိရာ စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည် ။

စည်သူ လျှောက်လာတာကို မြင်သော်လည်း သူရိက အနေအထား
ကို မပြင်မိဘဲ မေးထောက်လျက်သားနေ၍ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
စည်သူသည် တစ်သက်လုံးနယ်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော်လည်း မသိလျှင်
ရန်ကုန်သားဟု ထင်ရလောက်အောင် ဝတ်တတ် စားတတ်သူ ဖြစ်သ
ည်။ အရပ်က ခြောက်ပေခန့်ရှိကာ လူပျိုဖော်ဝင်တည်းက အလေးမ၊ ဒို
က်ထိုး၊ ဘယ်ရီရိုက်လာခဲ့သည် ဟု ပြောပြထားသောကြောင့် သူ့ပုံစံမှာ နီ
င်ငံခြားက မော်ဒယ်ဘွိုင်းတွေလိုပင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ဖြစ်သေးသည်။
။ အသားအရေက သိပ်မဖြူသော်လည်း

အားကစားလိုက်စားထားသောကြောင့် ညိုပြီးစိုဝင်းနေတာကိုက ဖြူသူ
တွေထက် ဆွဲဆောင်မှုအား ကောင်းနေသေးလေသည်။ ။

စည်သူကလည်း သူ့အားသာချက်ကို သူသိကာ သူ့ Body အလှအပ ကို ပံ့ပိုးပေးသော Body Fitting တီရှပ်မျိုး၊ Nobody vest (စွပ်ကျယ်)တွေ ချည်း ဝတ်တတ်သည် ။ တော်တန်ရုံ ယောက်ျားလေးဝတ်သော တီရှပ်၊ စပို့ရှပ်များ ပင်လျှင် သူ မဝတ်။ Rapper စတိုင်လ်လည်း မဟုတ်၊ ခေတ် စားနေသော ပန့်စတိုင်လ်၊ အီမိုစတိုင်လ်လည်း ဘာတစ်ခုမှ လိုက်မဝတ် ဘဲ သူ့စတိုင်လ်နဲ့ သူနေသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အခုလည်း

ချောကလက်ရောင် လည်ပင်းပိတ် ဖစ်တင်တီရှပ်ကို လိုင်းစင်းများ ပါသော အနက်ရောင် skinny ဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လာတာကို သူရီက ငေးနေရသည်။ သူရီတင်မဟုတ် ဆိုင်ထဲမှာ ရှိသော မိန်းမတချို့ကလည်း အမှတ်တမဲ့ သတိလက်လွတ် လိုက်ငေးမောတာကို မြင်ရလျှင် သူရီသည် ကိုယ့်ရည်းစားအတွက် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ဂုဏ်ယူရပါသည်။

သူက သူရီအနားသို့ရောက်လျှင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

"သူရီ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"အင်း ... သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ရော့ ... ဒီမှာ ပြန်ရင်ယူသွား"

သူရီက မနက်က ဝယ်လာခဲ့သော အင်္ကျီအိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်လျှင် သူက ဘာလဲ ဟူသော သဘောဖြင့် အိတ်ကိုဟကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူရီ ဝတ်ထားတာကို လှမ်းကြည့်လျက်...

"ဘာလဲ ... ဆင်တူလား"

"ဒါပေါ့"

"ကာလာက မိုက်သားပဲ၊ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲ၊ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ တွေ့လို့ ဝယ်လာတာ။ ဝယ်လာတာတောင် ရိုးရိုးဝယ်လာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဲတစ်ပွဲနဲ့ လုဝယ်လာရတာ ... တောက် ... အဲဒီကောင်များ ပြန်တွေးရင် အခုသတ်ချင်တယ်"

စည်သူက သူရီရဲ့ အပြောကို ရိုးနေသလိုဖြင့် အသာရယ်မောကာ ...

"ဪ ... သူလည်း သူ့ဆော်လေးနဲ့ အတူ ဆင်တူဝတ်ချင်လို့ နေမှာပေါ့"

"ဝတ်ချင်လည်း စောစောစီးစီးက တွေ့အောင်လုပ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီ အင်္ကျီနဲ့ သူနဲ့ ကလည်း လိုက်မှာ မှ မဟုတ်တာ။ လူကဖြင့် ပိန်ရှည်လမျော ...ဓာတ်တိုင်ကို အဝတ်ပတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဘောင်မ ဝင်တဲ့ ကောင်"

စည်သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေ တစ်ခွက်ကို ငဲ့ထည့်ရင်း အသာပြုံးမိသည် ။ သူချစ်သူဖြစ်သော သူရီချမ်း စိမ့် ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် ကြွယ်ဝသော မိသားစုအသိုင်းအဝန်း က ပေါက်ဖွားလာသူပီပီ မာန်တစ်မျိုးက မျက်နှာပေါ်တွင် အမြဲထင်ဟပ် နေကာ မျက်နှာက တည်တင်းနေလေ့ရှိသည် ။ စကားပြောဆိုရာမှာ လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်။

ပြောစရာရှိလျှင် ပက်ခနဲ ပြောပစ်လိုက်ကာ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ သိပ်စာနာ ထည့်တွက် စဉ်းစားနေသောလူမျိုး မဟုတ်ချေ။

သူရီသည် ရုပ်က သိပ်အချောကြီး မဟုတ်ပါ။ အသားကတော့ သူ ဌေးသမီးပီပီ နေထိမခံ လေထိမခံသဖြင့် ပန်းနုရောင်သန်းကာ ဖွေးနုနေ သည် ။

အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကို မက်လှသောကြောင့် ခန္ဓာကို ယ်က နော်မယ်လ် ဆိုက်ဇ်ကနေ၍ ပြည့်သည့်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းနေပြီဖြစ်သည် ။ ဘယ်သွားသွား ကားလေးတစီးနှင့် ဖြစ် ကာ လမ်းလည်း သိပ်မလျှောက်ရသောကြောင့် သူက "ဝ လာပြီနော်" ဟု အမြဲသတိပေးနေရသူ ဖြစ်သည် ။ အရပ်ရှည်၍ သာ ကြည့်ကောင်း နေခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပါလျှင် ရေသွားကူးတတ် သော်လည်း သူ စိတ်ပါတာက သုံးလမှ တစ်ခါလောက်ဖြစ်သည် ။

Gym တွေ ဘာတွေမှာ သွားဆော့ဖို့ သူက တိုက်တွန်းသော်လည်း ပ

င်ပန်းသည့် အလုပ်ဆိုလျှင် လေတောင်မချွန်ပါဟု ပြောထားသောကြောင့် သူ့မှာ ထပ်လည်း မတိုက်တွန်းတော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ၊ အသားဖြူဖြူမှာ သူဌေးသမီးပီပီ အကောင်းစားတွေချည်း ဝတ်ဆင်သုံးစွဲသောကြောင့် သူရီချမ်းစိမ့်သည် နာမည်ရော လူရော စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည် ။ စိတ်ရင်းလေးကောင်းသော်လည်း ပါးစပ်ကြမ်းတာလေးကလွဲလို့ သူရီသည် ချစ်ချင်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"နေစမ်းပါဦး၊ ပြောချင်နေတဲ့ အဓိကကိစ္စက ဒါမဟုတ်ပါဘူး။ စည်သူအဆောင်ကဟာမက ဘာလဲ။ ရှင့်ကို ကြိုက်နေတဲ့ အထာလား"

"အာ ... ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုကြီး မပြောချင်ပါဘူး သူရီရာ"

"အမယ်လေး... ဂျန်းတဲလ်မန်း အထာတွေ ဘာတွေ လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ။ ဘာဖြစ်လဲ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာပေါ့"

"အင်း ... အဲဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ထားလိုက်ပါတော့"

သူရီသည် စည်သူရဲ့ ပုံစံကို မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"ထားလိုက်ပါတော့ လုပ်မနေနဲ့ လေ။ ဒီကိစ္စက အဲဒီအတိုင်းထားရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ စည်သူ အဲဒီအဆောင်က ပြောင်းလိုက်"

"အာ ... အဲဒီလို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ လေကွာ။ ဒီအဆောင်မှာ ကအားလုံး အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ သူရီကလည်း "

"ဘာအဆင်ပြေတာလဲ။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ အဆင်ပြေနေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘာလို့ အဲလို ထင်နေရတာလဲ။ သူရီက သဝန်တို့နေလို့ ပါ၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် သူက သဝန်တို့စရာ ဘာအကြော

င်းမှ မရှိဘူး... အေးဆေးပဲ။ သူရီရဲ့ လက်သုံးစကားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် သူက ဘောင်မဝင်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူတွေက ဘောင်ဝင်နေတာလဲ"

"ဟား ... ပြောလေ ဆိုးလေပါလား။ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူရီပဲ ဦးနှောက်နဲ့ သေချာစဉ်းစား ကြည့်ပါလား။ ကိုယ်ကျင်လည်နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူထက် အထာကျတဲ့ ဆော်တွေ အများကြီးပဲ။ အလန်းတွေ အများကြီး။ သူနဲ့ ကျမှ ထူးပြီးဇာတ်လမ်းဖြစ်စရာလား။ ပြီးတော့ ကိုယ်က တစ်နေလုံးလိုလို အပြင်ထွက်နေရတာ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ သူနဲ့ သိပ်တွေ့စရာ မရှိဘူး ..."

ကိုယ် အပြင်ထွက်မယ့်အချိန် သူက ပါလာမှ ထိုင်စောင့်ပြီး တမင်နှုတ်ဆက်မှ ပဲ တွေ့စရာအကြောင်းရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုက သူရီ ဖုန်းဆက်ရင်ပေါ့။ သူ့အခြေအနေက တစ်မျိုးမို့လို့ ဟိုတစ်နေ့ကတင်ပဲ ဖုန်းခေါ်နေတာ ကိုယ့်ရည်းစားဆိုပြီး ပြောပြခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် မနက်က ဖုန်းကို ဆောင့်ချသွားတာ နေမှာ ပေါ့"

"တောက် ... အစုတ်ပလုတ်မ"

"သည်းခံလိုက်ပေါ့ သူရီရယ်။ သူရီ ရည်းစားမှာ က ဟန်းဒ်ဖုန်းမှ မရှိဘဲ။ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာ ပေါ့။ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲကျရင် ကတ်ဖုန်းတွေ ရောင်းတော့မယ်ကြားတယ်။ အဲဒီကျမှ ပဲ သူရီဆက်ပေတော့"

"အို ... ကတ်ဖုန်းက ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ဪ ... ဒါပေမဲ့လည်း သိန်းဆယ်ချီတန်တဲ့ ဂျီတွေမှ မကိုင်နိုင်တာ၊ ဒါကိုပဲ မက်ကြတာပေါ့။ လူတိုင်းကတော့ ဂျီကိုင်ချင်တာပေါ့ သူရီရယ်"

"ဂျီကိုင်ချင်ရင် ကိုင်ရမယ် .. ရော့"

သူရီက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ထိုးထည့်ထားသော ဟန်းဒ်ဖုန်းကိုထုတ်ကာ သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပေးလိုက်သည် ။ သူက ဖုန်းကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လျက် ...

"ဒါ သူရီဖုန်းပဲ။ မယူချင်ပါဘူး"

"နိုး ...။ သူရီဖုန်း မဟုတ်ဘူး ။ ဟန်းဒ်ဆက်သာ သူရီဟန်းဒ်ဆက်ထဲ ထည့်ပေးထားတာ။ သူရီ ဟန်းဒ်ဆက် အသစ်ချိန်းလိုက်တယ်။ ဒီထဲက နံပါတ်က (xxxxxx)တဲ့ ။ ဒါစည်သူ ကိုင်ရမယ့် ဖုန်းပဲ"

စည်သူက အရောင်လက်သွားသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူရီကို ကြည့်ကာ ...

"သူရီ ဝယ်လိုက်တာလား"

အဲဒီအချိန်မှာ ဟင်းပွဲတွေ လာချသဖြင့် စကားစက ပြတ်သွားသည် ။ သူရီက စည်သူကို စားဟူသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ခူးခပ်ထည့်စားရင်းမှ ...

"ဖုန်းတစ်လုံး ပစ်ဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ အထိ သူရီမှာ ပိုက်ဆံ ရှိပါ့မလား စည်သူရဲ့ "

"ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် ..."

"ငှားပေးထားတာပေါ့"

သူရီက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ မပွင့်တပွင့်ဆိုလျှင် စည်သူမှာ ဟာခနဲနှင့် ရှုံ့မဲ့သွားရသည် ။ သူရီက စည်သူရဲ့ သဘောကို ရိပ်မိစွာဖြင့် ...

"ငှားတယ်ဆိုတာ သူများ ဆီက ငှားပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံနဲ့ ငှားတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူရီ အန်တီဆီက ငှားလာတာပါ။ သူ့ဆီမှာ

ကတ်မချိုးရသေးတဲ့ ဖုန်းတွေ သုံးလေးလုံး ရှိတယ်လေ ...

အဲဒါ သူ့ဆီက တစ်ခုတောင်းလာတာ။ လောလောဆယ် စည်သူ ကို
ငံထားပေါ့၊ နောက်တော့ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးစုပြီး ဝယ်နိုင်ရင်တော့
ပြန်ပေးရမှာ ပေါ့ ...

စည်သူလည်း သိပ်သုံးမနေနဲ့ ဦးလေ။ တတ်နိုင်သလောက်စုပေါ့။ သူ
ရီလည်း မုန့်ဖိုးစုပြီး စိုက်ပေးမယ် ... ဒါမှ အဖတ်တင်မှာ ပေါ့ စည်သူရဲ့
"

စည်သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူရီ ပေးထားတဲ့ Nokia ဖုန်းမ
ည်းမည်းလေးကို သဘောတကျ ကိုင်ကြည့်ရင်းမှ ...

"အင်း ... ခိုင်ခိုင်ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီပေါ့"

"ဘယ်က ခိုင်ခိုင်လဲ"

"ဪ ... အဆောင်က ကောင်မလေးကို ပြောတာပါ"

"တော်စမ်းပါ။ ဘောင်မဝင်တဲ့ ဟာတွေအကြောင်း စကားထဲ
ထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ပြောထားမယ်နော်။ စည်သူ မိန်းကလေးတွေ
နဲ့ ကင်းအောင် ရှင်းအောင် နေပါ။ အသံကြားလို့ ကတော့ သူရီအဆိုးမ
ဆိုနဲ့ ... အဲဒီအဆောင်မှာ လည်း တတ်နိုင်ရင် မနေရင်ကောင်းမယ်။ တို
က်ခန်းတစ်ခုခုမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုပြီး ငှားနေပါလား"

"ဪ ... အဲဒီလိုကျတော့လည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးကွာ။ နေတဲ့
လူကလည်း Type ချင်း ကိုက်ဦးမှ ။ ဟိုကောင် တေဇာကတော့
ကွန်ဒိုမှာ အငြိမ်ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့စပွန်ဆာ မမကြီးက ငှားပေးထားတာ ...
မိုက်တယ်"

စည်သူက အားကျသံကြီးဖြင့် ပြောလျှင် သူရီက မျက်စောင်းတစ်ချ

က်ထိုးရင်းမှ ...

"ဘာလဲ၊ ရှင်က အဲဒီယောက်ျားပိုင်းလုံးတွေကို အားကျနေတာလား"

"ဟာ ... အားမကျပါဘူး သူရီရာ။ အားကျရင် ကိုယ်အစောကြီးတည်းက အဲဒါမျိုးတွေနောက် ပါသွားပြီပေါ့။ ကိုယ် သူရီကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ သူရီလည်း အသိပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်တွေက give & take တွေပါ သူရီရယ်။ တစ်ယောက်လိုချင်တာကို တစ်ယောက်က ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး အပေးအယူနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အခိုက်အတန့်ကာလ ဆက်ဆံရေးတွေပါ။ သူတို့ ပတ်သက်မှုက တစ်မျိုးပါ... ကိုယ်တို့လို ဘဝ တစ်သက်လုံးအတွက် ရည်မှန်းထားတဲ့ ချစ်သူမျိုးတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဘောင်ဝင်တဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မလား"

စည်သူက အေးဆေးနူးညံ့စွာ ရှင်းပြရင်း အပြီးတစ်ခုဖြင့် မေးဆတ်ပြီးမေးလျှင် သူရီသည် ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ အသာပြီးမိသည် ။ စည်သူက သူရီ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေး၊ ရေသန့်ထပ်ဖြည့်ပေးတာတွေကို ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ပေးနေပြီးမှ ...

"တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သူရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားငယ်တယ် ... သိလား"

"ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ"

"ဪ ... သူရီတို့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ လေ။ သူရီမိဘတွေက ကိုယ့်ကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

"သူရီ လက်ခံနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား စည်သူ"

"သူရီမှာ အဲဒီလိုအတွေးမျိုးရှိတာ ဝမ်းသာပါတယ် သူရီ။ ကိုယ် အား

လည်း တက်တယ်။ စိတ်ချပါ။ လက်ရှိအလုပ်မှာ လည်း ကိုယ် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဖြစ်ရမယ် ... ကိုယ့်အနားမှာ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးတဲ့ သူရှိရှိနေရင် ဘာမှ မလိုတော့အောင် ပြည့်စုံနေပါပြီ။ စိတ်ချထားလိုက်ပြီ။ ဟုတ်လား။"

"အင်း ... စိတ်ချထားလိုက်တော့"

စည်သူက ပြုံးကာ သူ့ရဲ့ကို လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြသည် ။ သူ့ရီသည် သူ့အပြုံးကိုငေးကာ ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ထမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါးစားမိသည် ။ သူ့ရီသည် တခြားမိန်းကလေးတွေလို ချစ်သူကို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း နူးညံ့ချိုသာစွာ မဆက်ဆံတတ်ပေမယ့် သူ့ကိုချစ်သည့် အချစ်စိတ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိသည် ဆိုတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိလေသည် ။

ရင်ထဲက အချစ်ကို တကူးတက ထုတ်မပြတတ်ပေမယ့် စည်သူကိုတော့ ဘဝလက်တွဲဖော် အထိ ရည်မှန်းပြီး ချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်ထားခဲ့၊ ချစ်ခဲ့သော သူ့ရီသည် စည်သူကို ရှိရှိသမျှသော အချစ်တွေအားလုံး ပေးထားပြီးတော့ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်တာဖြစ်လေသည် ။

(၂)

"ဟေ့ကောင် ငဒိုး။ ဒါကဘယ်လဲ"

သူက အဖေမရှိဘူး အထင်ဖြင့် ခြေလှမ်းကို မြူးကြွကြွလှမ်းကာ ပီတိဖြင့် လမ်းလျှောက်မည် မကြံသေး အဖေအသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားလျှင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့မိသည်။ သွားပြီ အဖေရစ်လျှင်တော့ အနည်းဆုံး နာရီဝက်ကြာတော့မည်။ သူက လွတ်လိုလွတ်ငြားဖြင့် အဖေဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာချိုသွေးလျက် ...

"ဪ ... ဟိုဟာလေ၊ အဖေကြိုက်တဲ့ အားကစားဂျာနယ် သွားဝယ်ပေးမလို့ ပါ ... ဟဲ ဟဲ"

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာမှ သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ဂျာနယ်မှန်သမျှ ထွက်တိုင်း အိမ်လာပို့ပေးနေတာ၊ ဘယ်တုန်းက သွားဝယ်ဖူးလို့ လဲ ... မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်၊ ထိုင်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ထိုင်ပါမယ် ဖေဖေ ... ဟဲ ... ဟဲ"

သူက ညောင်နာနာလေသံနှင့် အပိုးကျိုးကျိုး ဒီဇိုင်းကိုဖမ်းကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ တော်တော်ကြီး လေနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ ...

"ဒီမှာ ငဒိုး။ မင်း ဘွဲ့ရပြီးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ဗျာ ... သိပ်မကြာသေးပါဘူး အဖေရဲ့ "

"ဘာလို့ သိပ်မကြာရမှာ လဲ။ ငါ နားရင်းထအုပ်လိုက်တော့မယ်။ ငါးလကျော်ပြီကွ၊ ငါးလကျော်ပြီ၊ သိရဲ့ လား ... အေး ... အဲဒီငါးလအတွင်းမှာ မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ ... ပြော"

"အာ ... အကုန်ပြောရမှာ လား၊ ပျင်းစရာကြီး အဖေရာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီ ငါးလအတွင်းမှာ ကျွန်တော် မကောင်းတာ မှန်သမျှ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး အဖေ"

"အေး ... မကောင်းတာတော့ မလုပ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ကောင်းတာတွေလည်း တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ကျောင်းပြီးသွားလို့ မိဘလုပ်ငန်းကို ကူပါ၊ လေ့လာပါ ဆိုတာတောင် ရုံးဘက်၊ အလုပ်ဘက်တွေကို တစ်ချက်လောက်မှ ယောင်လို့ တောင် မရောက်လာဘူး ..."

မျက်နှာလေးတောင် လာပြဖော်မရဘူး။ မင်းကို လုပ်ငန်းတွေဦးစီးခိုင်းနေတာ၊ အုပ်ချုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိဘအလုပ်ကို သဘောတရားလေးလောက် အခြေခံလေးလောက်ပဲ သိအောင် လာခိုင်းနေတာ၊ လာကြည့်ခိုင်းနေတယ် ... မင်း ငါ့စကားကို ဖင်ကြားညှပ်လား"

"ညှပ်ပါတယ် အဖေရ"

"ဘာကွ"

"ဟာ ... အဖေကလည်း ၊ အဖေမေးလို့ သားက ဖြေရတဲ့ ဟာကို"

"ဟဲ့ကောင် ... ရူးသလို ပေါသလို သူငယ်နာမစင်သလိုလို လာလုပ်မနေနဲ့ ကွ။ သား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း ခဲရာခဲဆစ် မွေးထားရပါတယ်။ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ အားမကိုးရဘူး ..."

မအေနားကို ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့လုပ်ပြီး သုံးဖြုန်းဖို့ လောက်ပဲ တတ်တယ်။

မင်း တစ်လ တစ်လ သုံးတဲ့ အသုံးစရိတ်ကို မင်း ပြန်တွက်ကြည့်စမ်း ... ဒါတောင် ငါမသိအောင် မင်းအမေဆီက လက်သိပ်ထိုးရတာတွေ မပါ သေးဘူး ... ငါများ ရုတ်တရက် သေသွားရင် မင်းတို့ သားအမိတွေ ခက် မယ် "

"ဟာ ... မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ အဖေက အလတ်ကြီးရှိသေးတဲ့ ဟာပဲ "

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ ဘာမှ လောကအကြောင်းကို နားမလည်တဲ့ ကောင်။ ဘွဲ့တစ်ခုရထားပြီး ဘာမှ ရင့်ကျက်မလာတဲ့ ကောင် ... သုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့ ကလွဲပြီး ဘာဆို ဘာမှ နားမ လည်တဲ့ ကောင် "

သူ့အဖေရဲ့ စကားလုံးတွေသာ လက်ပစ်ဗုံးတွေဆိုလျှင် သူ့တစ်ကိုယ် လုံး ရစရာမရှိတော့ လောက်အောင်ကို စုတ်ပြတ်သတ် မွကြေမှာ ဖြစ် တော့သည် ။ သူသည် အဖေ့ကိုတော့ ငယ်ကြောက်ပီပီ ဘာမှ ပြန်မပြော ရဲဘဲ ခေါင်းသာငုံ့ခံ၍ နေရလေသည် ။ သူတို့ မိသားစုမှာ သူ ငယ်စဉ်အခါက ဒီလောက် ငွေကြေးကြွယ်ဝ မချမ်းသာသေး။ သူ့အဖေ က အလုပ်ကို အင်မတန် ကြိုးစားသည် ။ အဖေခေါင်းထဲတွင် အလုပ်နဲ့ အချိန်က အချိန်ပြည့် စိုးမိုးနေတတ်ကာ အင်တိုက်အားတိုက် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည့်အခါမှာ တော့ အဖေသည် ယခင်ဘဝကနှင့် မတူတော့ဘဲ များ စွာ ချမ်းသာကြွယ် ဝသည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်ကာ အင်တိုက် အားတိုက် ကြိုးစားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာရတာကို အဖေက အမြဲဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည် ။ လုပ်အားတန်ဖိုးကိုလည်း အမြဲဦးထိ

ပ်ထားတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်နှင့်နှိုင်းကာ သူ့ကိုဆိုလျှင် ဘယ်
တော့မှ အားရသည် မရှိပါ။ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား၍ အမြဲတမ်း ကြိမ်း
မောင်းဆူပူနေတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူကလည်း သူပင်။ အဖေ့ရဲ့ ငါးပု
စွန်လုပ်ငန်း၊ ပုလဲမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း စတာတွေကို ဘယ်လိုမှ ရင်ခုန်ခံ
စားကြည့်၍ မရပါ။ တွေးလိုက်တာနဲ့ တောင် ညှိစော်နံသည် ဟု ခံစားရ
သဖြင့် ဝေးဝေးက ရှောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အဖေမှာ သာ အတွေးဖမ်းစက်ရှိလို့ ကတော့ သူ့အတွေးတွေကို ဖမ်း
ယူကြည့်နိုင်မည် ဆိုပါက ဘယ်လောက်တောင်များ နားရင်းအုပ်ခံရမည်
ကို မသိပါ။

"ဟေ့ကောင် ... ငါ ပြောနေတာတွေကို ကြားလား"

သူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်ကာ ...

"ကြားပါတယ် အဖေရာ"

"အေး ... ကြားတယ်ဆိုလည်း ဒီဘက်နားကဝင်ပြီး ဟိုဘက်နားက
ထွက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ ... ပြော၊ မင်း ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ"

"ကျွန်တော် မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်"

"ဘာကွ"

"ဟုတ်တယ် အဖေ၊ မိန်းမယူမယ်လေ၊ မိန်းမယူပြီးရင် အဖေ့အလုပ်
ထဲ ဝင်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တင် မကဘူး ကျွန်တော့်မိန်းမကိုပါ အဖေ့အ
လုပ်ထဲမှာ လုပ်ခိုင်းမယ် လေ ... အဖေတောင် လူတစ်ယောက် ထပ်ရ
သေး။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ် မကောင်းဘူးလားဟင်၊ အဖေ ... ဟင်"

ထိုအခါ အဖေက သူ့ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်ပြီးလျှင် ...

"ဟေ့ကောင် ... မင်းထွက်သွားစမ်း။ ထွက်သွားတော့ ... သွား"

"ဗျာ ... သား ပြောတာ ဘာအမှားပါသွားလို့ လဲ အဖေရယ်"

"ဟေ့ကောင် ... သွားဆိုသွား။ မင်း မျက်နှာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ မင်း တော်တော်မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ အကောင်ပါလား ... ဟင်။ မိဘကိုတော့ လုပ်ကျွေးဖို့ မစဉ်းစားဘဲနဲ့ မိန်းမယူဖို့ တော့ စဉ်းစားနေတယ် ... တောက် ... မင်းကို မွေးရတာ ဝမ်းရေစပ်တယ်ကွ၊ နားလည်လား"

"ဟင် ... အဖေကလည်း ၊ ဝမ်းရေစပ်ရအောင် အဖေလည်း ကိုယ်တိုင်မွေးထားရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"ဟေ့ကောင် ကျေးဇူးကန်း။ ငါ မပါဘဲနဲ့ မင်း ဖြစ်မလာဘူးကွ၊ နားလည်လား"

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ သိပါဘူး၊ သားက အဖေက အမေရဲ့ ချက်တော်ကို လက်တော်နဲ့ ရစ်လိုက်လို့ သားများ ဖြစ်သွားတာလားလို့ ... သားကိုရဖို့ အဖေ တော်တော် ကြိုးစားခဲ့ရလို့ လားဟင်"

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ့အဖေက ပါးစပ်က မဖြေတော့ပါ။ သူ့ကိုကန်ဖို့ ခြေထောက်ကို မလိုက်တာနှင့် သူကလည်း အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသူပီပီ ဖျတ်ခနဲ ထပြေးပြီးသား ဖြစ်လေသည် ။ အိမ်ထဲမှ အမောတကော ထပြေးလာရင်း ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ကာ အမြန်မောင်း ထွက်လာရသည် ။ အခုမှ ပင် အသက်ကို ဝဝရှူရတော့တာ ဖြစ်လေသည် ။ သူက ကားမောင်းရင်းမှ နေ၍ လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ချစ်သူနှင့် ချိန်းထားရာသို့ အမြန်မောင်းလာရသည် ။

စန္ဒီနှင့် ချိန်းထားသော ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ရောက်လျှင် စန္ဒီက အရင်ကြိုရောက်နေပြီ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် စိတ်ကောက်သော အမူအ

ရာ မရှိပါ။ သူ့ရဲ့ ချစ်သူလေး စန္ဒီသည် ရုပ်ချောသလောက် သဘောမ
နော အလွန်ကောင်းကာ သူ့အပေါ်တွင် လည်း ထင်ထားတာထက် နား
လည်ပေးနိုင်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ ။ စန္ဒီကား ခါးထိလှသော ဆံနွယ်ရှည်
ကြီးများ ဖြင့် ဖယောင်းရုပ်လေး တစ်ရုပ်လို သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း
လှပသူဖြစ်သည်။ ။ စကားပြောလျှင် တိုးတိုးသက်သာ နူးညံ့လျက် ယဉ်စ
စရှိသူလေး ဖြစ်သည်။ ။

သူ ဝင်လာတာမြင်လျှင် စန္ဒီက ပြုံးကာ ခေါင်းလေးဆတ်ပြသည်။ ။
သူက စန္ဒီရဲ့ ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ...

"ဝိုး ... စောင့်နေတာ ကြာပြီလား စန္ဒီ၊ ဆောရီးကွာ၊ အိမ်ကထွက်ခါ
နီးကျမှ ဘိုးတော်နဲ့ တိုးနေလို့ ... ရစ်နေတာနဲ့ မနည်းလွတ်အောင် ပြေး
လာရတယ်"

စန္ဒီက သူ့ရှေ့မှာ ချထားသော အအေးဖန်ခွက်ကို သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပို့
ပေးရင်းမှ အေးဆေးသော အပြုံးလေးနှင့် ငေးကြည့်ကာ ...

"အမောပြေ သောက်လိုက်ဦး မောင်။ ကိုယ့်အဖေနဲ့ ကိုယ်လည်း အ
ဆင်ပြေပြေ နေမှ ပေါ့ မောင်ရယ်၊ မိဘနဲ့ အတိုက်အခံ မလုပ်ပါနဲ့ "

သူက စန္ဒီရဲ့ ဖျော်ရည်အေးအေးကို အားရပါးရတစ်ကျိုက်မော့ပြီးမှ
စန္ဒီကို ပြုံးပြီး ငေးကြည့်မိသည်။ ။ စန္ဒီရဲ့ လေသံချိုအေး စကားများ သည်
ဖျော်ရည်အေးအေးလေးလိုပင် သူ့နားထဲသို့ ချိုမြအေးဆေးစွာ နားကြော
ထဲစိမ့်လျက် ဖြတ်စီးဆင်းသွားကြသည်။ ။ (အဖေ့ရဲ့ စကားသံတွေနဲ့
တော့ ကွာလိုက်တာ) သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေသည် မိန့်ကလေးတွေ
ပွစိ ပွစိ လုပ်တာကို ခံနိုင်ရည် မရှိပေမယ့် လေသံချိုချိုအေးအေးလေးဖြင့်
နားဝင်အောင် ပြောတာကိုတော့ အင်မတန် နှစ်သိမ့် ကျေနပ်ကြပါသ
ည်။ ။ ကိုယ့်ရဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကို ချစ်သူက နားလည်လက်ခံပေးကာ

ပြီးပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးတာထက် ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတာ မရှိဟု ထင်သည်။ ။

သူက စန္ဒီရဲ့ လက်ချောင်းလေးများကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ ...

"အတိုက်အခံ မလုပ်ပါဘူး၊ စန္ဒီရာ၊ အတိုက်ကို မလုပ်ရဘူး၊ အခံချည်းပဲ၊ မောင်က အမြဲခံဘက်ကချည်း"

စန္ဒီက သူ့စကားကို သဘောကျသလိုဖြင့် အသာရယ်မောကာ သူ့ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်သည်။ ။

"မောင်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုမွေးထားတဲ့ ကိုယ့်မိဘပဲဟာ၊ ဘာပဲပြောပြော သည်းခံရမှာ ပေါ့။ ကိုယ့်အဖေစကားကို နားထောင်ရမှာ ပေါ့"

"ဟာကွာ ... သူကပါ မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခထီးကြီးဘက်က ပါနေပြန်ပြီ။ စန္ဒီပဲ စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ ဘွဲ့ရတာမှ မကြာသေးဘူး အလုပ်ထဲဝင်ဖို့ က ပြောနေပြီ။ ဒီသားလေး တစ်ယောက်ရှိတာ အလှကြည့်ထားမယ်တော့ စိတ်မကူးဘူး၊ ခိုင်းစားဖို့ လောက်ပဲ စဉ်းစားနေတယ်"

"မောင်ကလည်း ကွယ်၊ အဲဒါတွေပေါ့ mature မဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ။ မောင့်အဖေလည်း သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မွေးထားတာ၊ အားကိုးချင်မှာ ပေါ့ မောင်ရဲ့ ။ သူများ တွေဆို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတည်းက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ ... စန္ဒီကလည်း မောင့်ကို အလုပ် လုပ်စေချင်တာပဲ မောင်ရေ"

"ဟာကွာ ... သူများ တွေနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်စမ်းပါနဲ့ ။ လူတွေမှာ ကံချင်း မတူကြဘူး၊ အကျိုးပေးချင်း မတူကြဘူး စန္ဒီရဲ့ ။ ငြိမ်ငြိမ်အေးဆေးနေရမယ့် လူတွေရဲ့ ကံဇာတာက ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြတာ ...

ကိုယ့်ဘဝက နေလို့ ရလို့ နေတာပဲကွာ၊ သူများ တွေက နေလို့ မရလို့ မနေဘဲ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ကြရတာ။ တချို့လူတွေက အဲဒါ မနာလိုလို့ ပြောကြတာ။ အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုတဲ့ လူက လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ ။ မလိုတဲ့ လူက မလုပ်ဘူးပေါ့ ...

မောင်လည်း တစ်သက်လုံးကြီးတော့ ဒီလို ဘယ်နေမလဲ လုပ်မှာ ပေါ့။ အခုဟာက အဖေက နေ့တိုင်းညှော် စီးရီးထုတ်နေတော့ တကယ် လေတယ်"

"စောစောစီးစီး လောကကို ရင်ဆိုင်တော့ စောစောစီးစီး အတွေ့အကြုံရှိတာပေါ့ မောင်ရယ်"

"အေးကွာ၊ စန္ဒီပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းတော့ ရင်မဆိုင်ချင်ပါဘူး"

သူက စန္ဒီဘက်ကို ယိမ်းကာ ခပ်ခွဲခွဲပြောလိုက်လျှင် စန္ဒီက သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်ကာ ...

"တစ်ယောက်တည်း ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ဘယ်နှယောက် ရင်ဆိုင်ချင်လို့လဲ"

"ဪ ... စန္ဒီနဲ့ အတူတူ ရင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့"

"ဟင်း ... တော်ပါနော်၊ အလုပ်ကဖြင့် မရှိဘဲနဲ့ "

"ဟာ ... အလုပ်က အခုလုပ် အခုရပါတယ်ကွာ။ မိန်းမက အခုယူချင်လို့ အခုရတာမှ မဟုတ်တာ ... ကိုယ် စန္ဒီနဲ့ အတူတူ နေချင်ပြီကွာ။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လေနော် စန္ဒီ"

စန္ဒီက သူ့ကို ရီဝေဝေ မျက်လုံးလေးများ ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ...

"မောင်ရယ် ... လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာ စဉ်းစားပါဦး။ မောင့် မိဘတွေက စန္ဒီနဲ့ မောင့်ကို သဘောတူမှာ တဲ့ လားဟင်"

ဒီလိုကျတော့လည်း သူသည် စန္ဒီရဲ့ အပြောလေးကို သနားကာ ကရုဏာသက်သွားပြန်သည် ။ စန္ဒီတို့ မိသားစုက သိပ်ပြည့်စုံရှာသည် မဟုတ်ပေ။ စန္ဒီမှာ က အမေမရှိတော့ပဲ အဖေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်ကာ စန္ဒီက အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် နေရသူဖြစ်သည် ။ စန္ဒီက ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတစ်ခုက ဝန်ထမ်းဖြစ်လျက် သင်တန်းမှာ သူနဲ့ ဆုံတွေ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည် ။ ပြောရလျှင်တော့ သူနဲ့ စန္ဒီတို့ ရဲ့ အခြေအနေမှာ တော်တော်ကွာခြားသည် ဟု ပြော၍ ရသည် ။ စန္ဒီသည် ထူးခြားသော ဘဝပေးကုသိုလ်အရ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည် ရူပကာလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ တော့ မက်စရာမရှိသူ ဖြစ်ပါသည် ။

သို့သော် သူက စန္ဒီကို အင်မတန်ချစ်သည် ။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ကို ချစ်သည် ။ သူသည် ဘဝမှာ လည်း ဘာကိုမှ သိပ်အလေးအနက် မထားပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြတ်ကျော်လိုသူ ဖြစ်လေရာ ကိုယ်တကယ်ချစ်သောသူကို တွေ့ရတဲ့ အခိုက်မှာ လည်း အားလုံး အဆင်ပြေနေသူပီပီ စောစောစီးစီး လက်ထပ်လိုလှပြီဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ စန္ဒီက အောက်သက်ကျေသူလေးဖြစ်၍ သူ့မိဘတွေကလည်း နားလည်လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၍ ဖြစ်ပါသည် ။

သူက စန္ဒီရဲ့ လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာနှင့် ဆုပ်ကိုင်မိကာ ...

"သဘောတူမှာ ပါ စန္ဒီ၊ စန္ဒီက မောင့်ထက်တောင် လိမ္မာသေးတာပဲဟာ။ ပြီးတော့ မောင့်မိဘတွေက အဆင့်အတန်းခွဲခြားတဲ့ စိတ်မျိုး မရှိပါ

ဘူး။ မောင့်အဖေဆိုရင် မရှိတဲ့ ဘဝက ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတာဆိုတော့ မရှိလို့ လည်း သူက အထင်မသေးဘူး မနှိမ်ဘူး ...

မရှိတဲ့ လူတွေဆို ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေး တယ်။ အဲဒီလိုပဲ စန္ဒီကိုလည်း အလုပ်လုပ်တဲ့ သူ ဆိုတော့ အဖေက သ ဘောကျမှာ ပါ။ တစ်ရက်လောက် မောင့်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ"

"အို ... နေပါဦး မောင်ရယ်။ စောပါသေးတယ်။ စန္ဒီ မလိုက်ရဲသေးပါဘူး"

"ကဲ .. ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လိုက်မှာ လဲ၊ ပြော"

"အင်း ... နောက်တော့ လိုက်မှာ ပေါ့ မောင်ရဲ့ ။ မောင်သာ မောင့်အိမ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပါ မောင်ရယ်။ အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါ"

"စဉ်းစားပါတယ်ကွာ၊ စဉ်းစားပါတယ်။ စန္ဒီကို တစ်ခုမေးပါဦးမယ်။ စန္ဒီ မောင့်ကို လက်ထပ်ချင်စိတ်ရော ရှိရဲ့ လားဟင်"

သူ့အမေးကြောင့် စန္ဒီက သူ့ကို မျက်လုံးညှိကြီးများ ဖြင့် အသာကြည့်ကာ သက်ပြင်းနုနုလေး ကိုချသည် ။ ပြီးတော့ သူ့လက်တွေကို သူမက တစ်ပြန် ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင် လာပါသည် ။

"ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မောင်ရယ်။ အဲဒီစကားက စန္ဒီအချစ်ကို မယုံဘူးလို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောလိုက်တာနဲ့ မတူဘူးလား"

"မဆိုင်ဘူးလေ စန္ဒီ၊ စန္ဒီ ချစ်တာကို ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ ဒွန်တွဲနေတတ်တာမှ မဟုတ်တာ ... အချစ်ကို တစ်မျိုးဆုံးဖြတ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း တစ်မျိုး ဆုံးဖြတ်ကြတာတွေလည်း ရှိတာပဲလေ"

စန္ဒီက ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးကာ ...

"မောင်က စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ။ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ မောင်လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား ...

စန္ဒီတို့ အသက်အရွယ်တွေက နေမယ်ဆိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ ရတဲ့ အရွယ်တွေပါ။ ဒီအချိန်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်နေဖို့ က အဓိကပဲ မဟုတ်လား ...

ကဲပါ မောင်ရယ်။ မောင်သာ မောင့်အဖေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါ။ စန္ဒီက မောင့်ကို အားကိုးချင်တဲ့ သူပါ။ ဟင်း ... မောင်ကတော့ လေ သူများ တွေက ဒီအရွယ်မှာ ပျော်လို့ ပါးလို့ ကဲလို့ ကောင်းတုန်း၊ မောင့်ကျမှ ပဲ အိမ်ထောင်ကျချင် နေရတယ်လို့ "

"အဲဒါ ... မင်းကို တကယ်ချစ်လို့ တန်ဖိုးထားလို့ ပေါ့ စန္ဒီ"

"ဟင်း ... သူပဲ အပြောကောင်း"

"ကဲ ... စန္ဒီ၊ သောက်စရာရှိတာ သောက်ပြီးရင် ဒဂုံစင်တာ သွားရအောင်"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ မောင်"

"တစ်နေ့ကကွာ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီဆင်တူလေးတွေ့တာ အရမ်းမိုက်တာပဲ။ အဲဒါ မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ"

"ဘာလဲဟင်၊ ပိုက်ဆံမပါလို့ လား"

"အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ငတိမတစ်ယောက်ကလည်း မောင်နဲ့ အတူတူ ပြိုင်တူလို မြင်တာဆိုတော့ လှဝယ်ကြရင်းနဲ့ သူက ရသွားတယ်...

မောင်လည်း မိန်းကလေးနဲ့ ပြိုင်မလှချင်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ အဲဒီအင်္ကျီကို မိန်းကလေးဝတ်ရော ယောက်ျားလေးဝတ်ရော အရမ်းကြိုက်နေတာ ...

စန္ဒီဝတ်ရင်လည်း အရမ်းလှမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဟိုငတိမကဖြင့် လူကောင်က ခပ်ကြီးကြီးနဲ့ သူနဲ့ မတော်ဘဲနဲ့ ဇွတ်ဝယ်နေတယ်...

အဲဒါ စိတ်ထဲမှာ စန္ဒီအတွက် အကြွေးတင်နေသလို ခံစားနေရတယ်။ အခု ဆင်တူသွားဝယ်မလို့ ။ Nobody ဆိုင်မှာ တော့ ရှိမလားဘဲ "

"ရပါတယ် မောင်ရယ်။ မဝယ်ပါနဲ့ ၊ ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ်။ Nobody ဆိုင်ရင်လည်း နှစ်ထည်ဆိုရင် တော်တော်ကျမှာ "

"ဟာကွာ ... အလွန်ဆုံးကျ ခြောက်သောင်းပေါ့။ အဲလောက်ကတော့ အေးဆေးပါ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ သွားမယ် ... လာ "

"မောင်ရယ်... အဲဒီ ခြောက်သောင်းဆိုတာ စန္ဒီရဲ့ တစ်လလုပ်ခနီးပါး ရှိတယ်ရှင်၊ သိရဲ့ လား "

"သိတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာ လဲ စန္ဒီရာ၊ အဲလောက်ထိ တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ။ ကဲ ... သွားမယ် ... လာ "

"ကျွတ် ... မောင်နဲ့ တော့ ခက်တော့တာပါပဲနော် "

စန္ဒီက ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောသော်လည်း သူနဲ့ အတူ လိုက်လာပေးသည် ။ သူ့လက်မောင်းကိုတွဲလျက် အလှအပ အဆန်းအပြား ပစ္စည်းတွေကို စိတ်မဝင်စားရှာသော ဒီကောင်မလေးသည် ဒီခေတ်ထဲမှာ တော့ တကယ့်ကို ရှားပါးအဖိုးတန် ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ ဟဲလေး သီချင်းကလို အောက်သက်ကျေသော ကောင်မလေးကို သူက အိုဇာတာကောင်းဖို့ အတွက် ရွေးချယ်လိုက်ပြီဖြစ်သည် ။

သူ့အပေါ်မှာ ဘာအရောင်မှ မပါဘဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ရှာသော၊
အမြဲဂရုစိုက်တတ်သော ကောင်မလေးသည် သူ့အတွက် ယုယမှုကောင်း
တွေ ပေးလာမည့် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းလေး အဖြစ်လည်း မျှော်လင့်
ရသေးသည် ။ အား ... စန္ဒီနှင့် သူဘဝတစ်ခုလုံး ပေါင်းဖက်ရမည့် အ
ရေးကို သူက ရင်ဘတ်ကြီးနှင့်အပြည့် မျှော်လင့်ရင်ခုန်ပါသည် ။ အဲဒီ
လောက် ချစ်ရပါသည် စန္ဒီ။
